

NORA ROBERTS

Verborgen goud

Vertaling Moniek de Blij

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1998 Nora Roberts

Oorspronkelijke titel: *Lawless*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2003 HarperCollins Holland

Vertaling: Moniek de Blij

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1813 3

ISBN 978 94 027 7527 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hij wilde een borrel. Whisky; goedkoop, scherp en sterk. Na zes weken onderweg te zijn geweest, wilde hij ook net zo'n vrouw. Sommige mannen kregen meestal wat ze wilden, en hij was zo'n man. De vrouw kon echter wachten, besloot hij leunend tegen de bar, de whisky niet.

Hij had nog honderdvijftig kilometer te gaan voor hij thuis was – als je tenminste een hels oord als Lone Bluff thuis kon noemen. Er waren mensen die dat deden, overdacht Jake terwijl hij een fles en een glas overhandigd kreeg en een eerste slok nam, die zich brandend een weg baande door zijn keel. Sommige mensen moesten wel.

Zijn thuis bestond meestal uit die twee vierkante meter waarop zijn schaduw viel. De laatste paar maanden was Lone Bluff net zo goed geweest als enig ander oord. Hij kon er een kamer krijgen, een bad en een willige vrouw, allemaal tegen een redelijke prijs. Het was bovendien een stad waar een man moeilijkheden uit de weg kon gaan – of kon opzoeken, naar-gelang zijn stemming.

Nu, met het stof van de reis nog in zijn keel en met een lege maag waarin de whisky brandde, was hij te moe voor moeilijkheden. Hij zou nog een borrel nemen en dan het voedsel verorberen dat voor een maaltijd doorging in dit door de woestijn bijeen geblazen gat, en daarna zou hij weer op pad gaan.

Zonlicht stroomde naar binnen boven de klapdeuren van

de saloon. Iemand had een afbeelding van een in rode veren gehulde vrouw op de muur geplakt, wat het enige vrouwelijke gezelschap vormde. Een zaak als deze voorzag niet in dames, alleen in drank en poker.

Zelfs zo'n godvergeten oord als dit bezat één of twee saloons. Daar kon een man op vertrouwen als op weinig andere dingen. Het was nog geen twaalf uur, maar de helft van de tafeltjes was al bezet. De lucht was zwaar van de rook van de sigaren die de barman voor een paar stuivers verkocht. Als de eigenaar een echte vrouw met rode veren had toegevoegd aan zijn assortiment, had hij twee keer zoveel kunnen vragen voor zijn whisky en sigaren, zonder één klacht te krijgen.

Het stonk in de saloon naar zweet, maar Jake wist dat hij zelf ook niet zo lekker rook. Hij had een lange reis achter de rug uit New Mexico, en hij zou rechtstreeks doorgereden zijn naar Lone Bluff als hij zijn paard niet had willen laten rusten en zijn maag niet had willen vullen met iets anders dan het gedroogde vlees in zijn zadeltas.

Saloons zagen er 's avonds altijd beter uit – hier was dat niet anders. De bar was smerig van de talloze handen en ellebogen, dof van de gemorste alcohol, geblakerd door brandende sigaren en lucifers. De vloer bestond uit niets anders dan aarde, keihard gestampt door alle laarzen en bijeengehouden door whisky en bloed. Hij had nog wel erger gezien, dacht Jake. Hij overwoog of hij direct een sigaret zou rollen of daarmee zou wachten tot na het eten. Zuinig hoefde hij niet te zijn, met een maandloon op zak kon hij nog meer tabak kopen als hij dat wilde.

Veedrijven zou hij echter niet meer doen; dat was werk voor jeugdige imbecielen. Of misschien gewoon voor im-

becielen. Wanneer zijn geld opraakte, kon hij altijd gewapend met zijn pistool door het land van de indianen rijden. De postkoetsmaatschappij zocht altijd mannen die behendig waren met een vuurwapen, en dat was heel wat beter dan achter een stier aan zitten.

Het was 1875, en er kwam een onafgebroken stroom goudzoekers uit het oosten; sommigen bleven op weg naar Californië in Arizona steken omdat hun geld op was, of hun energie. Pech voor ze, dacht Jake, terwijl hij zijn tweede whisky opdronk. Hij was hier geboren, maar een gastvrij oord kon hij het niet vinden. Het leven was hier hard en heet en stekelig. Toch beviel het hem best.

‘Redman?’

Jake keek in de stoffige spiegel achter de bar en zag een man achter zich staan – jong, gespierd en gespannen. Zijn bruine hoed had hij laag over zijn ogen getrokken, en zijn nek glinsterde van het zweet. Jake zuchtte. Hij kende het type maar al te goed – het type dat problemen opzocht, het type dat niet doorhad dat je die toch wel kreeg als je lang genoeg bleef rondhangen.

‘Ja?’

‘Jake Redman?’

‘Nou en?’

‘Ik ben Barlow, Tom Barlow.’ Hij veegde zijn hand af aan zijn broekspijp. ‘Ze noemen me Slim.’

Door de manier waarop hij het zei, begreep Jake dat de jongeman verwachtte dat hij de naam zou herkennen. De whisky was niet goed genoeg voor een derde borrel, besloot hij. Hij liet wat geld op de bar vallen, ervoor zorgend dat zijn handen

niet in de buurt kwamen van zijn pistool. ‘Kun je hier ergens een steak eten?’ vroeg hij aan de barman.

‘Bij Grody’s.’ De man deed een paar passen opzij. ‘We willen hier geen problemen.’

Jake keek hem koel aan. ‘Ik zorg niet voor problemen.’

‘Ik heb het tegen jou, Redman.’ Barlow ging wijdbeens staan en liet zijn hand naar de kolf van zijn pistool dwalen. Over de rug van zijn hand liep een gemeen uitziend litteken, van zijn wijsvinger naar zijn pols. Zijn wapenriem zat hoog op zijn heupen, het leer glanzend versleten bij de holster. Details waren belangrijk...

Op zijn gemak liet Jake zijn ogen over de ander glijden, ervoor wakend geen overbodige bewegingen te maken. ‘Heb je iets te zeggen?’

‘Je hebt een reputatie als schutter. Ik heb gehoord dat je Freemont in Tombstone hebt omgelegd.’

Jake wendde zich nu geheel naar hem toe. De saloondeuren klapten open en dicht; een van de klanten achtte het elders veiliger. De jonge Barlow had een .44 Colt in zijn holster, met een kolf die glansde door veelvuldig gebruik. Waarschijnlijk waren er streepjes in gekerfd; Barlow leek het soort man dat een eer stelde in doden.

‘Dat heb je goed gehoord.’

Barlows vingers balden zich tot vuisten en ontspanden zich weer. Twee mannen die in een hoekje zaten te poken, lieten hun kaarten rusten en sloten fluisterend een weddenschap af op het tafereel dat zich voor hen afspeelde.

‘Ik ben sneller – sneller dan Freemont, sneller dan jij. Ik ben de baas hier.’

Jake keek om zich heen en toen weer in de donkere, scherpe ogen van Barlow. ‘Gefeliciteerd.’ Hij wilde weglopen, maar Barlow deed een stap opzij om zijn pad te blokkeren. Jake kneep zijn ogen samen; er verscheen een harde, kille blik in, een blik die een verstandig man op de vlucht deed slaan. ‘Bijt je tanden stuk op een ander. Ik wil een steak en een bed.’

‘Niet in mijn stad.’

Geduld was niet Jakes sterkste kant, maar hij was niet in de stemming om tijd te verspillen aan een revolverheld die zijn reputatie op peil wilde houden. ‘Wil je dood om een stuk vlees?’

Een grijns verspreidde zich over het gezicht van Tom Barlow. Hij dacht niet dat hij dood zou gaan, beseftte Jake vermoeid. Zijn soort ging nooit dood.

‘Waarom kom je me over een jaar of vijf niet eens opzoeken?’ vroeg Jake. ‘Dan schiet ik met plezier een kogel in je.’

‘Ik heb je nu opgezocht. Als ik je neergeschoten heb, is er niet één man ten westen van de Mississippi die niet weet wie Slim Barlow is.’

Voor sommigen was dat al genoeg reden om te schieten. ‘Maak het ons allebei gemakkelijk,’ zei Jake, naar de klapdeuren lopend. ‘Zeg gewoon dat je me neergeschoten hebt.’

‘Ik heb gehoord dat je moeder indiaanse was,’ Barlow grijnsde, en Jake stond stil. ‘Daar heb je zeker die gele kleur van.’

Jake was gewend aan razernij; het kon een man van hoofd tot voeten vullen. Toen hij de woede voelde oprijzen, bedwong hij het gevoel uit alle macht. Als hij ging vechten, en daar leek het op, dan moest hij het hoofd koel houden. ‘Mijn grootmoeder was een Apache.’

Barlow grijsde weer en veegde toen zijn mond af met zijn linkerhand. ‘Dat maakt van jou een halfbloed, niet? Een stinkende halfbloed. We willen hier geen indianen, dus ik zal de stad een beetje schoon moeten maken.’ Hij wilde zijn pistool grijpen.

Jake zag het voornemen in de ogen van de man voor hij zijn vuurwapen beet had. Koelbloedig greep hij het zijne. Mannen die het hem hadden zien doen, vertelden dat het sneller ging dan een bliksemschicht bij heldere hemel. Metaal flitste, een kogel knalde. Zich nauwelijks bewegend schoot hij vanuit de heup, vertrouwend op zijn intuïtie en ervaring. In één soepele beweging stak hij zijn pistool terug in het holster. Tom ‘Slim’ Barrow lag wijdbeens op de vloer van de saloon.

Zonder hem nog een blik waardig te keuren, ging Jake de klapdeuren door en liep naar zijn paard. Hij wist niet of hij de man gedood had, en het kon hem niet schelen ook. Dit verkeerde gedoe had zijn eetlust bedorven.

Sarah was doodsbang dat ze de afschuwelijke lunch zou uitspugen die ze de laatste keer dat ze stopten naar binnen had weten te werken. Hoe iemand onder deze omstandigheden kon overleven, was haar een raadsel. Het westen van de Verenigde Staten was, voor zover ze kon zien, slechts geschikt voor ratelslangen en vogelvrijen.

Ze sloot haar ogen, veegde haar bezwete hals droog met haar zakdoek en bad dat ze de komende uren zou doorstaan. Ze kon in ieder geval de hemel danken dat ze niet nóg een nacht hoefde door te brengen in zo’n verschrikkelijk postkoetsstation. Ze was als de dood geweest in haar bed ver-

moord te worden – als je zo'n ledikant zonder laken althans een bed kon noemen. Van enige privacy was geen sprake geweest.

Het gaf niet, hield ze zichzelf voor. Ze was er nu bijna. Na twaalf lange jaren zou ze haar vader terugzien en voor hem zorgen, in het prachtige huis dat hij buiten Lone Bluff gebouwd had.

Toen ze zes jaar was, had hij haar achtergelaten bij de nonnen en was weggegaan om fortuin te maken. Nachtenlang had Sarah zichzelf in slaap gehuild omdat ze hem zo miste. In de loop van jaren had ze echter af en toe het verbleekte prentje van hem moeten pakken om zich hem weer voor de geest te kunnen halen. Hij was haar blijven schrijven, moeizame en nogal kinderlijke brieven, die echter overstromden van liefde voor haar. En van hoop.

Eens per maand had ze een brief van hem gehad vanaf de plek waar hij gestopt was tijdens zijn reis naar het westen. Na achttien maanden en achttien brieven was er een brief gekomen vanuit Arizona, waar hij zich gevestigd had en fortuin zou gaan maken.

Hij had haar ervan overtuigd dat hij er goed aan had gedaan haar in Philadelphia achter te laten, op een klooster-school, waar ze onderwezen en opgevoed kon worden zoals het een nette jongedame betaamde. Tot ze oud genoeg was om het land te doorkruisen en zich bij hem te voegen. Nu was ze bijna achttien, en was het zover. Het leed geen twijfel dat het huis dat hij gebouwd had, hoe riant het ook was, wel een vrouwenhand kon gebruiken.

Haar vader was nooit hertrouwd, dus Sarah stelde zich hem

voor als een verstrooide vrijgezel die nooit precies wist waar zijn schone boorden lagen en wat de kok op het menu had staan. Zij zou dat allemaal wel eens gaan regelen. Een man in zijn positie moest mensen ontvangen, en daarvoor had hij een gastvrouw nodig. Sarah Conway wist precies hoe ze een elegant dineetje moest geven, of een deftig bal.

Wat ze had gelezen over het gebied in Arizona waarnaar ze op weg was, was wel wat verontrustend, met al die verhalen over meedogenloze schutters en wilde indianen. Maar het was tenslotte 1875. Zelfs zo'n verafgelegen oord als Arizona zou inmiddels wel beschaafd zijn. De krantenverslagen die ze had gelezen, waren vast opgeklopt om de verkoop te stimuleren.

Over het klimaat hadden ze echter niet overdreven.

Ze verschoof om wat gemakkelijker te gaan zitten. De dikke vrouw naast haar, en haar eigen korset, boden haar weinig bewegingsruimte. En dan die stank. Hoeveel lavendelwater ze ook op haar zakdoek sprenkelde, er was geen ontkomen aan. Er zaten zeven passagiers opeengeklemd, ellebogen en knieën tegen elkaar aan, in de voortratelende postkoets. Er was geen ventilatie, waardoor de stank van zweet en slechte adem en van het smerige goedje dat de man tegenover haar dronk, haast niet te harden was. De man dronk rechtstreeks uit de fles. Eerst hadden zijn gehavende gezicht en vieze halsdoek haar gefascineerd, maar toen hij haar een slok had aangeboden, had ze waardig geweigerd.

Het was lastig om er waardig uit te zien als je kleren aan je lichaam kleefden en je haar plakkerig onder je hoed uit piekte. Het werd bijna onmogelijk om waardig te blijven toen de

vrouw naast haar op een kippenbout begon te kluiven. Maar als Sarah zich iets had voorgenomen, dan slaagde ze daar doorgaans in.

De nonnen waren er nooit in geslaagd om haar koppigheid te verdrijven, noch met bidden, noch met preken of straffen. Haar kin opgeheven, haar lichaam gespannen tegen het constante hotsen en botsen van de koets, hield ze haar ogen stevig dicht en negeerde haar medereizigers.

Van het landschap, als je het tenminste zo kon noemen, had ze genoeg gezien. Het was niets dan in de zon blakerende woestijn. De eerste cactussen die ze had gezien, waren fascinerend geweest. Ze had zelfs overwogen er een schets van te maken. Sommige waren manshoog, met armen die naar de hemel reikten. Andere waren klein en gedrongen en overdekt met talloze gemene stekels. Toen ze er tientallen had gezien, en niet veel anders dan dat, was de nieuwigheid eraf geweest.

De rotsen waren interessant, tenminste, daar ging ze van uit. De indrukwekkende tafelbergen hadden een zekere woeste charme, zeker wanneer ze hoog oprezen naar de hardblauwe, eindeloze lucht. Maar zij gaf de voorkeur aan de nette straten van Philadelphia, met hun winkels en tearooms.

Zodra ze bij haar vader was, zou het allemaal heel anders zijn. Ze zou overal kunnen wonen, zolang ze maar bij hem was. Hij zou trots op haar zijn, en dat had ze nodig. Al deze jaren had ze gewerkt en geleerd en geoefend, zodat ze de nette, welopgevoede jongedame zou worden die hij zich wenste.

Ze vroeg zich af of hij haar zou herkennen. Met Kerstmis had ze hem een portretje van zichzelf gestuurd, maar ze was er niet zeker van geweest of de gelijkenis goed genoeg was.

Ze had het altijd jammer gevonden dat zij niet knap was zoals haar lieve vriendin Lucilla dat was, zo zacht en rond. Nou ja, haar teint was mooi, troostte ze zichzelf. In tegenstelling tot Lucilla had zij nooit de kleine potjes rouge nodig die de nonnen zo afkeurden. Soms vond ze zichzelf er zelfs weleens té gezond uitzien. Haar mond was vol en breed, niet het kleine mondje met de delicate cupidoboog die ze graag had willen hebben. Haar ogen waren bruin in plaats van blauw, wat zoveel beter bij haar blonde haar gepast zou hebben. Maar ze zag er in ieder geval netjes en verzorgd uit, althans, dat was zo geweest toen ze aan deze helse reis begon.

Het zou allemaal de moeite waard zijn wanneer ze haar vader eenmaal zou hebben begroet en ze hun intrek zouden nemen in het prachtige huis dat hij had gebouwd. Vier slaapkamers, stel je voor. En een salon met ramen op het westen. Verrukkelijk. Ongetwijfeld zou ze iets aan de inrichting moeten doen. Mannen dachten nooit aan details als gordijnen en kleedjes. Ze zou ervan genieten. Als de ramen glansden en er verse bloemen in de vazen stonden, zou hij wel zien hoezeer hij haar nodig had! Dan zouden al de afgelopen jaren de moeite waard geweest zijn.

Sarah voelde een straaltje zweet over haar rug lopen. Het eerste wat ze wilde, was een bad – een heerlijk koel bad met een paar korreltjes van het geurige lavendelzout erin dat Lucilla haar had gegeven als afscheidscadeautje. Ze zuchtte; ze kon het bijna voelen – haar lichaam bevrijd van de kleren en het korset, het water op haar huid, geurig, verrukkelijk... bijna zondig.

Toen de koets plotseling vooruitschoot, werd ze tegen

de dikke vrouw aan haar linkerkant aan geworpen. Voor ze rechtop kon gaan zitten, sproeide er whisky over haar heen. ‘Sir!’

Voor ze hem echter de les kon lezen, hoorde ze een schot en een schreeuw.

‘Indianen!’ De kippenbout vloog door de lucht, en de dikke vrouw drukte Sarah tegen haar boezem aan als een wapenschild. ‘We worden vermoord!’

‘Doe niet zo mal.’ Sarah worstelde zich los, er niet zeker van of ze kwader was door de onverwachte vaart van de koets of door de rondvliegende kippenbout, die een vetvlek had gemaakt op haar nieuwe rok.

Ze leunde uit het raampje om naar de koetsier te kunnen roepen, en toen zag ze de gewapende ruiter die naast de koets reed. Hij hing ondersteboven aan zijn paard, zijn borst doorboord door een pijl. Ze zag zijn gezicht slechts een paar seconden, maar lang genoeg om het straaltje bloed te zien dat uit zijn mond liep. De vrouw naast haar schreeuwde het uit, en op dat moment stortte het lichaam van de man op de grond.

‘Indianen!’ schreeuwde de vrouw weer. ‘God zij ons genadig! We worden allemaal gescalpeerd!’

‘Apachen,’ zei de man met de whisky, de fles in één teug legend. ‘Ze hebben de koetsier al te pakken gehad. We zijn op hol geslagen.’ Hij greep zijn pistool, boog zich uit het raampje en begon gericht te vuren.

Verdwaasd keek Sarah toe. Ze hoorde geschreeuw en kreten en het geraas van paardenhoeven. Duivels, dacht ze dof, ze klonken als duivels. Maar dat was onmogelijk. Idioot. De Verenigde Staten waren bijna een eeuw oud. Ulysses S. Grant

was president. Stoomboten staken de Atlantische Oceaan over in nog geen twee weken. Duivels bestonden niet meer in zulke moderne tijden.

Toen zag ze er een, met ontblote borst en wapperende haren, rijdend op een pony. Ze keek hem recht in de ogen en zag de koortsachtige blik en de gekleurde strepen verf op zijn gezicht en het laagje stof dat zijn glanzende huid bedekte. Hij hief zijn boog, ze kon de veren in de pijl tellen, en toen vloog hij plotseling van de rug van zijn pony.

Het was net een toneelstuk, dacht ze, en ze moest zichzelf venijnig knippen om te voorkomen dat ze flauw zou vallen. Opnieuw kwam er een ruiter in het zicht, diep gebogen over de hals van zijn paard, met een pistool in beide handen. Het was geen indiaan, maar in Sarahs verwilderde ogen zag hij er net zo woest uit. Hij droeg een grijze hoed op zijn donkere haar, en zijn huid was bijna net zo donker als van de Apache die ze had gezien. Toen haar ogen de zijne ontmoetten, zag ze dat er geen vuur in lag, maar ijs.

Hij schoot haar niet neer, zoals ze bijna verwacht had, maar vuurde over zijn schouder, afwisselend met zijn rechter- en zijn linkerhand, zelfs toen een pijl hem rakelings passeerde.

Verbijsterend, dacht ze, terwijl opwindning zich begon te vermengen met haar angst. Hij was indrukwekkend – zweet en stof op zijn gezicht, ijs in zijn ogen, zijn slanke, gespannen lichaam één met het voortdravende paard... Op dat moment greep de dikke dame haar weer vast en krijste het uit van angst.

Jake vuurde naar achteren, zichzelf op het paard houdend door zijn knieën in de flanken te drukken, met net zoveel ge-

mak als de Apaches. Hij had een glimp opgevangen van een van de passagiers in de koets, een bleek meisje met donkere ogen en een blauw hoedje op. Zijn Apache-neven zouden haar uiterst begeerlijk hebben gevonden, dacht hij afstandelijk terwijl hij zijn pistolen in hun holsters stak.

Hij kon zien dat de koetsier, met een pijl door zijn ene schouder, probeerde de paarden in bedwang te krijgen. Hij deed zijn best, ondanks de pijn die hij moest hebben, maar hij slaagde er niet in de koets af te remmen. Vloekend dreef Jake zijn paard op totdat hij dicht genoeg bij de koets was om die te kunnen vastgrijpen. Een ogenblik lang hing hij slechts aan zijn vingers. Sarah ving een glimp op van een stoffig overhemd en een sterke arm, en van een lang been in een afgetrapte leren laars. Toen slaagde hij erin op de bok van de koets te klimmen.

Op het moment dat ze stilstonden, viel de dikke vrouw flauw. Te bang om stil te blijven zitten, duwde Sarah het portier van de koets open en stapte naar buiten.

De man met de grijze hoed klom al van de bok. ‘*Ma’am*,’ zei hij toen hij langs haar liep.

Ze drukte een hand tegen haar bonkende hart. Geen held was ooit zo heldhaftig geweest. ‘Je hebt ons leven gered,’ zei ze, maar hij keek niet eens naar haar.

‘Redman!’ De passagier die whisky had gedronken stapte uit. ‘Gelukkig dat je langskwam.’

‘Lucius.’ Jake greep de teugels van zijn paard en probeerde het dier te kalmeren. ‘Ze waren maar met hun zessen.’

‘Ze ontsnappen!’ riep Sarah. ‘Laten jullie ze zomaar gaan?’

Jake keek naar de stofwolk die de verdwijnende paarden

achterlieten en toen weer naar Sarah. Hij had nu de tijd om haar beter te bekijken. Ze was klein, en op haar voorhoofd stond als het ware haar opvoeding in het oosten van het land te lezen. Haar haren, die de kleur hadden van een honingraat, tuimelden van onder haar hoedje over haar schouders. Ze zag eruit alsof ze zo uit de schoolbanken was gestapt, maar ze rook naar een goedkope saloon. Hij grinnikte. ‘*Yep.*’

‘Maar dat kun je niet doen!’ Haar indruk van zijn heldendom werd alweer aangetast. ‘Ze hebben iemand vermoord.’

‘Die man wist welk risico hij nam. De postkoets bewaken betaalt goed.’

‘Ze hebben hem vermoord,’ zei Sarah weer, alsof ze sprak tegen een heel domme leerling. ‘Hij ligt daar met een pijl door zijn hart.’ Toen Jake niets zei en met zijn paard naar de achterkant van de koets liep, ging ze hem achterna. ‘Je kunt op zijn minst teruggaan en het lichaam van die arme man ophalen. We kunnen hem niet zo laten liggen.’

‘Dood is dood.’

‘Wat een afschuwelijke opmerking!’ Ze voelde zich niet erg lekker en deed haar hoedje af om zichzelf koelte toe te waaien. ‘Die man verdient een fatsoenlijke begrafenis. Ik zou niet... Wat doet u?’

Jake wierp haar een blik toe. Heel knap, besloot hij. Zonder hoedje nog veel knapper dan met. ‘Mijn paard vastmaken.’

Ze liet haar arm langs haar lichaam vallen. Ze voelde zich niet langer ziek en was zeker niet meer onder de indruk, ze was woest. ‘*Sir*, u geeft meer om dat paard dan om die man!’

Hij bukte zich om onder de teugels door te kunnen lopen. Een ogenblik lang stonden ze recht tegenover elkaar, met de